యువ – కథల పోటీ 1981 చక్రపాణి ద్వితీయ అవార్డు పొందిన కథ

అల్ప మానవుడు

చిన్న కుదుపుతో ఆగింది కారు.

వెనక సీట్లో కూర్చుని జోగుతున్న నేను మెల్లగా కళ్ళు తెరచి బయటికి చూశాను.

పెళ్ళి పందిట్లో ఆగింది కారు. పందిట్లో ఆడుకొంటున్న పిల్లలు కారుని సమీపించి ఆశ్చర్యంగా చూడసాగారు. అరుగుమీద కూర్చున్న పెద్దలూ బంధువులూ హడావిడిగా లేచారు.

"ఈ ఇల్లే సాబ్" డోర్ తీస్తూ అన్నాడు డ్రైవరు.

"వూఁ" మెల్లగా సర్దుకుని కారు దిగుతోంటే మా పినమావయ్య పరుగునొచ్చాడు.

"ప్రయాణం బాగా సాగింది కదా? ఒక్కరే వచ్చారు. అమ్మాయినీ పిల్లల్నీ కూడా తీసుకొస్తారని చూస్తున్నాం"

"పిల్లల చదువుకి ఇబ్బంది కలుగుతుందని రాలేదు"

"పోన్లెండి. మీరొచ్చేరు. మా కెంతో సంతోషంగా వుంది. రండి. ఒరేయ్ సాంబూ- కార్లోని సూట్‌కేస్‌ని లోపల పెట్రా!"

ఇంతలో ఓ కుర్రాడు చెంబుతో నీళ్ళు తెచ్చిచ్చాడు.

"బూటు తియ్యడం ఎందుకు లెండి చేతులు కడుక్కోండి చాలు"

చిన్నగా నవ్వుకుంటూ చేతులు కడుక్కుని మా పినమావయ్య అందిచ్చిన టవల్‌తో చేతులు తుడుచుకున్నాను.

అరుగు మీద వాల్చి వున్న పడక కుర్చీని తన పైపంచెతో తుడిచి "ఇలా కూర్చోండి. ఒరేయ్ అబ్బాయ్! మావయ్యగారికి టీ ఇమ్మను" అని కేకేశారు.

కూర్చుని కర్చీఫ్‌తో ముఖం తుడుచుకుంటూ "ముహూర్తం ఎన్నింటికి మావయ్యా" అనడిగాను ఏమీ మాట్లాడక పోతే బావుండదని.

"రాత్రి 10-15కి"

"ఆహా!"

"ఇప్పుడే వస్తాను" అంటూ హడావిడిగా వెళ్ళిపోయాడాయన.

మా పినమామయ్యా నేనూ ఎంచుమించు సమవయస్కులమే. లేకపోతే నా కన్నా ఒకటీ రెండు సంవత్సరాలు పెద్దవాడేమో అంతే. నేను చదువుకొని వుద్యోగమంటూ వూళ్ళు తిరిగి ప్రస్తుతం హైదరాబాదులో కమర్షియల్‌టాక్స్ డిపార్ట్‌మెంట్లో ఆఫీసరుగా పని చేస్తున్నాను. మా పిన మావయ్యేమో వ్యవసాయం చేస్తూ స్వగ్రామంలోనే వుండిపోయాడు. అందుచేత నా హోదా దృష్ట్యా నాకెంతో గౌరవాన్నిస్తూ మన్నించి మాట్లాడుతూంటాడు.

ఏ శుభకార్యాలకో తప్ప మేం ఇటు కేసి రావటమే లేదసలు. తన కొడుకు పెళ్ళికి తప్పకుండా రావాలని మరీ మరీ కోరడంతో ఓ సారెళ్ళి అందర్నీ చూసినట్టూ

వుంటుంది, మన గొప్ప అయినా వాళ్ళందరికీ ప్రదర్శించినట్టా వుంటుందనొచ్చాను.

"ఇప్పుడు మనం హైదరాబాదులోనే పని చేస్తున్నామండి" ఓ పెద్దాయన చేతులు నలుపుకుంటూ వచ్చి అడిగాడు.

"అవునండీ" కిటికీల్లోంచీ తలుపు సందుల్లోంచీ నన్ను చూస్తోన్న ఆడవాళ్ళని చూసీ చూడనట్టు చూస్తూ అన్నాను.

"ఆ మధ్య ఇల్లు కట్టారని విన్నాను..."

"అవునండీ. హైదరాబాదులోనే ఓ డాబా కట్టించాను. దగ్గర దగ్గర లక్షాయాభై వేలయ్యింది"

"అబ్బా! మీరు ఆఫీసర్లు గనుక సిమ్మెంటూ గట్రా సరియైన ధరకి దొరుకుతాయి గనుక ఆ మాత్రంలో తెమిలింది గాని, మా బోటి వాళ్ళు కట్టాలంటే చులాగ్గా రెండు లక్షలయ్యేది. ఏమంటారు?"

అవునన్నట్టు తలాడించాను.

"మిమ్మల్ని లోపలికి రమ్మంటున్నారండి" ఓ పదిహేనేళ్ళ కుర్రాడొచ్చి అన్నాడు కంగారు పడుతూ.

వీళ్ళందరికీ నేను ఓ గొప్ప వ్యక్తిలా కన్పిస్తున్నందుకూ వీళ్ళు నాకు రాచమర్యాదలు చేస్తున్నందుకూ సంతోషంతో నవ్వుకుని, బూట్లు విడిచి అతని వెంట గదిలో కెళ్ళాను.

చెక్క టేబుల్ మీద రెండు రకాల స్వీట్లూ హాటూ పెట్టివున్నాయ్. పాతకాలం నాటి కుర్చీ కూడా వుంది.

ఇబ్బందిగా కూర్చుని కొంచెం రుచి చూశాను.

"అయ్యయ్యో! అన్నీ అలాగే వుంచేశారు. పోనీ ఉప్మా చేయించమంటారా?" అన్నాడు పిన మావయ్య.

"ఇంకేం వద్దు మావయ్యా"

టీ వచ్చింది. మెల్లగా చప్పరిస్తోంటే "అమ్మాయీ పిల్లలూ అంతా కులాసానండీ" అనడిగిందాయన భార్య తలుపుచాటున నిలబడి.

"కులాసాయేనండి. అడిగినట్లు చెప్పమంది"

"అమ్మాయీ పిల్లలూ వస్తారని ఎదురు చూస్తున్నామండి..."

"తనూ రావాలనే సరదాపడింది. కాని పిల్లలకి శలవుల్లేక రాలేక పోయిందండి"

"అమ్మాయి కూడా వచ్చి, ఆ కాస్సేపూ పెద్ద తరహాగా నిలబడితే అందంగా వుండేదండి"

"దాన్దేముంది లెండి"

మరి మాట్లాడలేదామె. బహుశా ఓ నిమిషం నిలబడి వెళ్ళిపోయుంటుంది.

"ప్రయాణం చేసి అలసివుంటారు. కాస్సేపు నడుం వాలుస్తారు" మా పిన మావయ్య అడిగాడు.

తలూపి "పెళ్ళికొడుకెక్కడా కన్పించడేం" అన్నాను.

"స్నేహితుల్ని పిలవడానికి వెళ్ళాడు. కాస్సేపట్లో వస్తాడు"

వాళ్ళకున్నది ఒక్కటే పడగ్గది. దానిని నాకు కేటాయించేశారు. నేను వద్దన్లేదు. లుంగీ కట్టుకుని పందిరి మంచం మీద పడుకున్నాను.

నాకు మెలకువ వచ్చేసరికి ఇల్లంతా హడావిడిగా వుంది. లేచి కూర్చున్నానో లేదో ఓ కుర్రాడు జేరవేసిన తలుపుల్ని కొంచెంగా తోసి, తల లోపలికి పెట్టి, నన్ను చూసి తుర్రుమని పారిపోయాడు.

మరి రెండు నిమిషాలకి మావయ్య పని కుర్రాడితో బకెట్టుతో నీళ్ళూ సబ్బూ టవలూ పట్టించుకొచ్చి "స్నానం చెసెయ్యండీ సందులో. వేడి నీళ్ళే. బడలిక తగ్గుతుంది" అన్నాడు.

పెళ్ళి పనుల్లో తలమున్కలవుతూ కూడా నాకెంతో ప్రాముఖ్యతనిస్తూ అవసరాలన్నిట్నీ స్వయంగా చూస్తున్నందు కాయన మీదెంతో అభిమానం కలిగింది. అయినా ఆ సంగతి బయట పెట్టడం మన డిగ్నిటీకి లోపమని వూరకుండిపోయాను.

స్నానం ముగించి, మళ్ళీ టీ త్రాగి, వీధిలో కొచ్చేసరికి "రండి రండి" అంటూ ఆహ్వానించారు పెద్దలూ బంధువులూ కూర్చున్నవాళ్ళల్లా లేచి నిలబడి.

ఓ కుర్చీలో కూర్చున్నాను. ఇంకా రెండు కుర్చీలున్నా వాటి మీదెవరూ కూర్చోలేదు. అంతా చాపల మీద బరకాల మీద చతికిలబడ్డారు.

"నమస్కారమండీ" పెళ్ళికొడుకొచ్చి పలకరించాడు.

"ఏమోయ్– ప్రొద్దట్నుంచీ ఎక్కడా అయిపులేవూ. చదువెలా సాగుతోంది"

"బాగానే వుందండి"

"క్లాసు తెచ్చుకోవాలి మరి"

"అలాగేనండి"

"బాగా చదివి పాసైతే మీ బావగార్నీకు మంచి వుద్యోగం వేయించి నిన్ను పైకి తీసుకొస్తార్రా అబ్బాయ్" అన్నాడో బంధువు.

చిన్నగా మందహాసం చేసి వూరుకున్నాను.

పెళ్ళికొడుకు కాళ్ళగోళ్ళు తీసే కార్యక్రమం అయ్యాక బంధువులకీ వూళ్ళో వాళ్ళకీ భోజనాలొడ్డించారు. నన్ను వారితో కూర్చోబెట్టకుండా గదిలో టేబుల్ మీల్స్ వడ్డించారు ప్రత్యేకంగా.

పెళ్ళికి తరలి వెళ్లడానికి రెండెడ్ల బండ్లని సిద్ధం చేస్తోంటే, "పెళ్ళి కొడుకు

కూడా బండి మీదే వెళ్తాడా" అనడిగాను మావయ్యని.

"చిన్న కారు మాట్లాడదామని చూశాంగానీ చాలా అడిగారు. అందుకని..."

"అయితే నా కార్లో వస్తాంలే"

"మీ కార్లోనా. మీకు ఇబ్బందేమో..."

"నాకు ఇబ్బందేమిటీ. కార్లో కూర్చుంటాను గాని కాళ్ళు జాపి పడుకోను కదా" నవ్వుతూ అన్నాను.

"మీదెంత మంచి మనస్సు. అలాగేనండి" అంటూ వెళ్ళి మా మేనల్లుడు తన కార్లో పెళ్ళికొడుకుని తీసుకెళ్తానంటున్నాడని గొప్పగా చాటింపేసి మరీ చెప్పేడందరికీ.

ఓ నలుగుర్ని నా కారెక్కించమని చెప్పినా వినకుండా పెళ్ళికొడుకునీ తోటిపెళ్లి కొడుకునీ మాత్రం ఎక్కించాడు పినమావయ్య.

పెళ్ళికి భీమవరం వెళ్ళాం.

రైస్ మిల్లర్స్ అసోసియేషన్ హాలుకి దగ్గర్లోని లాడ్జిలో విడిది నేర్పాటు చేశారు. విడిదిలో ప్రవేశించేసరికి నన్నూ నా ఫుల్ సూటునీ చూసి ఆడపెళ్ళి వారు కంగారుపడి నా గురించి పెళ్ళికొడుకు నడిగారు. ఆ వుత్తర క్షణం నుంచీ పెళ్ళి కొడుక్కన్నా ఎక్కువగా నాకు మర్యాదలు చెయ్యసాగారు!

పెళ్లి కార్యక్రమం మొదలవుతోందన్చెప్పి పిన మావయ్య స్వయంగా నన్ను పిల్చుకెళ్ళాడు రైస్ మిల్లర్స్ అసోసియేషన్ హాలుకి. అప్పటికే నా గురించందరికీ తెలీడంతో అంతా నన్ను వి.ఐ.పి.గా చూడసాగారు. ఆడవాళ్ళు కూడా చెవులు కొరుక్కోసాగారు.

కళ్యాణ మంటపానికి దగ్గరగా ఓ ప్రత్యేకమైన కుర్చీ వేశారు నా కోసం.

కూర్చున్నాను.

నాకు పెళ్ళీడు కొచ్చిన అమ్మాయి వుందని తెలిసి కాబోలు బంధువుల్లోని పెళ్ళి కెదిగిన మగపిల్లలూ వారి తండ్రులూ పనున్నా లేకపోయినా నా చుట్టూ తిరగసాగారు.

నేను బాగా కట్నం ఇవ్వగలననే వాళ్ళకి తెలుసుగాని హైదరాబాద్‌లో సెటిల్ అయిన ఏ డాక్టరుకో ఇంజినీరుకో మా అమ్మాయి నివ్వాలనుకుంటున్నామని పాపం వీళ్ళకి తెలీదు కదాని జాలిపడ్డాను.

ఆడ పెళ్ళివారి తాలూకతను గోల్డ్‌స్పాట్ తెచ్చిచ్చాడు నాకు. అందరికీ ఇస్తున్నారు కాబోలనుకున్నాను. కాని నా ఒక్కడికే ఆ ఆతిథ్యం పరిమితమని ఆ వెంటనే తెలిసింది.

ఒకళ్ళిద్దరు తాము రైస్ మిల్లు కట్టాలనుకుంటున్నామనీ, లైసెన్సూ మొదలైన వ్యవహారాల్లో సాయం చెయ్యమని అర్థించారు. ఇంకొకరు ఏ సి టి వో తన మీద కేసు పెట్టాడనీ తప్పించి పుణ్యం కట్టుకోవాలనీ అడిగాడు కళ్ళనీళ్ళు పెట్టుకుని.

"అలాగే తప్పకుండా" అంటూ హామీ నివ్వక తప్పలేదు.

"నేన్చెప్పలేదూ మనవాడు మనవాడేననీ. ఎంతో సంపాదించినా పెద్ద హోదాలో వున్నా పిసరంత గర్వం కూడా లేదనుకో" అంటూ నా వెనుక చెప్పుకొంటోన్న మాటలకి నా భుజాలు రెండు అంగుళాలు పొంగాయ్.

ఇంతలో ఎవరో కరపత్రాలు పంచారు. అవి మామూలు పత్రాలు కాదు. వధూవరుల్నాశీర్వదిస్తూ ఓ తెలుగు పండితుడు వ్రాసిన పంచ పద్యరత్నాలు. చదివి బాగానే రాశాడను కొంటోంటే బహుశా ఆ మాస్టారే కాబోలు మైకు దగ్గరి కెళ్ళాడు.

వధూవరులకి నూతన వస్త్రాలు బహుకరించి వాటిని కట్టుకుని రమ్మన్నారు పురోహితులు.

ఈ విరామంలో మాస్టారు తను వ్రాసిన పద్యాల్ని రాగయుక్తంగా చదివారు. కరపత్రంలోని అయిదు పద్యాలూ చదివేశాక ఓ చిన్న కాగితం మీద వ్రాసుకున్న మరో పద్యం కూడా చదివారు. అది విని ద్రిగ్భాంతుడ్నయ్యాను. జనమంతా నా వంకే చూస్తున్నారని నాకు తెలుసు.

భాగ్యనగరంలో ఉన్నతోద్యోగంలో వున్న నేను, కులశేఖరుడనైన నేను, ప్రముఖుల్లో కెల్ల ప్రముఖడనైన నేను, బంధుప్రేమ అధికంగా గల నేను, గర్వం లేశ మాత్రమూలేని నేనీ వివాహానికి ప్రత్యేకంగా వచ్చి నూతన దంపతుల్ని ఆశీర్వదిస్తోన్నందుకు వారికి నిజంగా కొండంత శుభం జరుగుతుందని ఆ పద్య భావం!

చెప్పొద్దూ – నా ఒళ్ళు ఒక రకమైన తీయని భావంతో పులకరించిపోయింది. పెదాలపై చిరునగవు మెరిసింది. మనస్సు ఆనందం పట్టలేక పిల్లి మొగ్గలేసింది.

వాళ్ళేదో పొగిడేస్తున్నందుకూ, గొప్పగా మర్యాదలు చేస్తున్నందుకూ తను వూరికే పొంగిపోతున్నాడు గాని నిజానికి తను వీటన్నిటికీ అర్హుడే. ఆ కవి అన్నట్టు తను గొప్పవాడే. ముఖ్యాతిముఖ్యుడే. అంచేతే వీళ్ళింత గౌరవమిస్తున్నారు. ఇక్కడున్న వాళ్ళంతా మట్టి పిసికే సామాన్యులూ సామాన్య వుద్యోగులే కదా!

ఈ రకం భావన కలిగేసరికి నేనెంతో పెద్దవాడ్నై పోయినట్టూ జనమంతా మరుగుజ్జులై పోయినట్టూ కనిపించసాగింది నా కళ్ళకి!

ఆ కవిగారు నా దగ్గరి కొచ్చి "నమస్కారం సార్. ఆశీస్సు పద్యాలు వ్రాసిన తెలుగు పండితుడ్నండి. పద్యాలెలా వున్నాయి సార్" అనడిగాడు పొగడ్త వినడానికి మెడచాచి మరీ.

"చాలా బాగా రాశారు"

"చాల్సార్. సామాన్యులు సవాలక్ష మంది మెచ్చుకుంటే ఏం లాభమండి? మీలాంటి పెద్దలు ఒక్కరు మెచ్చుకుంటే చాలు మా ప్రతిభకి గుర్తింపు లభించినట్లే"

పెట్రోమాక్స్ లైట్‌లా వెలుగుతోందతని మొఖం. పూర్ ఫెలో!

కన్యాదాత వచ్చి తాంబూలమూ, అర్ధనూట పదహార్లూ, ఖద్దరు శాలువా నా చేతికిచ్చి ఆ కవిగార్ని సత్కరించమన్నారు.

అలాగే చేశాను.

తప్పట్లు మారుమ్రోగాయ్.

పుత్ర పౌత్రుల్తో భోగభాగ్యాలతో సుఖ సంతోషాలతో తులతూగమని ఆశీర్వదించి మరీ వెళ్ళేడాయన.

అంతకంతకీ నా స్టేటస్ పెరిగిపోతోంటే నాకు తెలీకుండానే నాలో ఒక రకమైన ఠీవి చోటు చేసుకోసాగింది. కుర్చీలో స్టైలుగా కూర్చుని గర్వంగా ఫీలవుతూ అందర్నీ కాస్త జాలిగా చూడసాగాను.

తాళిబొట్టుని చేత్తో పట్టుకుని, అక్షింతల్ని నాతో మొదలు పెట్టి అందరికీ పంచాడు పురోహితుడు.

జీలకర్రా బెల్లం పెట్టించడానికి వరుడ్ని టైమడిగాడో బ్రాహ్మడు.

రెండో బ్రాహ్మడితో ఏదో చెప్పి మొదటాయన లేచి నా దగ్గరి కొచ్చాడు.

"ముహూర్తాని కింకా వ్యవధి వుందాండీ" అడిగానతడ్ని

"వుందండీ. ఈలోగా చిన్నమాట తమకి మనవి చేద్దామనొచ్చాను. తర్వాత మిమ్మల్ని కలుసుకోవడం కుదరక పోవచ్చు"

"ఏ సంగతి?"

"మా అబ్బాయి ఇంటర్ పాసయ్యాడండి. టైపు హయ్యార్, షార్ట్ హేండ్ లోయరూ పాసయ్యాడు. హైదరాబాదులో మా తోడల్లుడి గారబ్బాయి ఏదో చిన్న వుద్యోగం చేస్తూ మా వాడ్నీ వచ్చెయ్యి వుద్యోగ ప్రయత్నాలు చేద్దామంటున్నాడు. సిఫారసుల్లేకపోతే చిన్న పనులు కూడా కాని రోజులు కదాని ఆలోచిస్తున్నానండి. తమరు కాస్త మాట సాయం చేస్తానంటే మా వాడ్ని పంపించేస్తానండి"

మాట సాయం! ఎంత తేలిగ్గా అంటున్నాడు!

"పంపించండి చూద్దాం"

"మీరా మాటన్నారు అదే పదివేలు" నమస్కరించి ఏవో మంత్రాలు చదువుతూ మంటపంలో కెళ్ళి జీలకర్రా బెల్లం పెట్టించాడు వధూవరులచేత.

తాళి కట్టడం కూడా అయ్యింది. లేచి అక్షింతలు వేసి చిన్నగా ఒళ్ళు విరుచుకుని హాలు బయటి వరండాలో కెళ్ళి త్రిబుల్ ఫైవ్ సిగరెట్ వెలిగించాను.

నాక్కొద్ది దూరంలో వరండాలో నిలబడి కబుర్లు చెప్పుకొంటున్న యువకుల మాటల్లో నా ప్రసక్తి దొర్లే సరికి వులిక్కిపడి చెవులప్పగించాను.

"ఆయనెవర్రా?"

"మన రాంబాబుకి బావ అవుతాళ్ళే. కమర్షియల్ టాక్స్ డిపార్ట్‌మెంట్‌లో పెద్ద ఆఫీసరు. రెండు చేతులా సంపాదిస్తున్నాళ్ళే"

నవ్వులు.

"మామూలు సంపాదన కాదురా బాబూ, దేశాన్ని నిలువునా తినేస్తున్నాడు. అయిదారెకరాల పొలం కొన్నాడు. రెండు మూడు లక్షల ఖరీదు చేసే ఇల్లు కట్టాడు. బ్యాంకుల్లో ఎంతో వుందిట. పిల్లలకి పెద్ద చదువులూ పెళ్ళానికి మెడనిండా నగలూనూ! గొప్పగా వెలుగుతున్నాళ్ళే గురుడు!"

"ఈ వెలుగెన్నాళ్ళులే, పాపం పండే వరకే. పండే వరకూ కాయ కూడా ఇలాగే మిడిసి పడుతుంది. పండేక దబుక్కున రాలి పడుతుంది. వీళ్ళూ అంతే. ఎప్పుడో ప్రభుత్వ దృష్టిలో పడతారు. అప్పుడు శ్రీమతే రామానుజాయ నమః!"

అంతా గట్టిగా నవ్వేశారు.

ఆ చల్లని వాతావరణంలోనూ ముచ్చెమటలు పోశాయి. వాళ్ల వంక చూళ్ళేకపోయాను. సిగరెట్ పారేసి తడబడుతూ హాల్లోకి నడిచాను.

"ఎటు వెళ్ళారు? ఇందాకట్నుంచి మీ కోసం వెదుకుతున్నాం. పదండి లాడ్జిలో పడుకుందురు గాని"

పినమావయ్య ముఖంలోకి సూటిగా చూశాను. ఆయన్లో కల్మషం లేదు. ఆ మాటలు మనస్ఫూర్తిగా అంటున్నాడు.

వీళ్ళందరికీ తను లంచగొండినని తెలుసు. చీడ పురుగూ దేశద్రోహి లాంటి మాటలు తెలీక పోయినా ఆ బాపతేనని తెలుసు. అయినా వీళ్ళు– మరుగుజ్జులుగా తను చూసిన ఈ పల్లెటూరి బైతులేం చేస్తున్నారు? తనలోని చెడుని పట్టించుకోకుండా తనలో వున్న గోరంత మంచినీ కొండంత చేస్తూ పొగుడ్తున్నారు. గౌరవిస్తున్నారు. వాళ్ళు చిన్నవాళ్ళు సామాన్యులూ గనుక అలా చేస్తున్నారనుకున్నాడు గాని వాళ్ళ గొప్ప మనస్సు గుర్తించ లేకపోయాడు తను.

నిజానికి వాళ్ళ ముందు, వారి నిస్వార్థ అభిమానాల ముందు నిలబడగల అర్హతుందా తనకి?!

"ఏవిటాలోచిస్తున్నారు?"

"ఏం లేదు ఏం లేదు..."

అప్రయత్నంగా వరండా వైపు చూశాను. నా వంకే చూస్తున్నారు ఇందాకటి యువకులు.

నా తల భూమిలోకి కృంగిపోతోంటే తల తిప్పుకున్నాను. ఆఖరికి మావయ్య వంక కూడా చూళ్ళేక పోతున్నాను. ఎందుకో నా తల వంగి పోతోంది. నా శరీరం

కుంచించుకుపోతోంది...!

"వద్దొద్దు. వెళ్ళిపోతాను"

"ఇప్పుడా?"

"ఏం ఫర్లేదు. చిన్న కారుందిగా" గేటు వైపు నడుస్తూ అన్నాను.

ఇంకొక్క క్షణం కూడా అక్కడ నిలబడగల శక్తి నాకు లేదు. ఇంకెవరైనా నన్ను అందలం ఎక్కిస్తే భరించగల సత్తా లేదు నా గుండెకు.

"పోనీ తెల్లారేక బయల్దేరితే బావుండేది" నా వెనుకే వస్తూ అన్నాడు మావయ్య.

"ఇప్పుడే వెళ్ళిపోతున్నారా" ఎవరో అడుగుతున్నారు.

తలొంచుకుని నడుస్తున్నాను.

వాళ్ళ మొఖాల్లోకి చూడగల ధైర్యం ఏ కోశానా లేదు నాకు. వాళ్ళంతా ఎంతో పెద్దవాళ్ళులా, గొప్ప వాళ్ళులా కన్పిస్తున్నారు నా కళ్లకి. వాళ్ళ ముందు నేను అల్పజీవిలా లిల్లీపుట్‌లా వున్నట్టన్పిస్తోంది!

కారెక్కాను.

"అందర్నీ అడిగినట్టు చెప్పండి" మావయ్య అన్నాడు.

తలూపాను-వంచిన తల ఎత్తకుండానే.

కారు కదిలింది.

నా వెనక నన్ను చూసి యువకులంతా విరగబడి నవ్వుతున్నట్టు భ్రమ!

ఒళ్ళో తల దాచుకుని బావురుమన్నాను చిన్నపిల్లాళ్ళా!

* * *

(యువ - మే 1981)